

שעת האפס נקבעה ליום 28 בפברואר 1961. מתנדבי חסמבה היו צריכים להתרכז בצרפת, לצאת משם עם מתנדבים בלגיים לספרד, לחטוף את דגל, להעלותו על סניט-טיול ולהביאו לדרום-צרפת. שם היה דגל מוחק לחקירה ממושכת לגלוי מקום המצאו של מארטיין בורמאן. אחר-כך היה נשלח לבלגיה לקול תשואות העולם המתפעל. הפעולה לא היתה צריכה להיות ציונית, אלא תלוצית. מכיוון שעתונים מממנים את עניין החטיפה, לדברי אלדובי, חשוב הי סקופ. אבל הסקופ הוכן כבר למפרע. סיפור החטיפה נכתב מראש. הוא היה צריך להי שמר בכספות סגורות שמפתחותיהם היו בידי אנשים נאמנים. ברוב שיוודע דבר החטיפה, יהיו העתונים — אשר שילמו בעד העסק — רשאים לפרסם את הסקופ העולמי על תהליך החטיפה. לא היתה זו תכנית דמיונית עד הסוף. מסתבר כי יום אחד הגיעו ארצה שני אורחים בלגיים הנושאים בארצם משרות חשובות. האחד מהם, נוצרי, התאכסן ב מלון פארק. השני, יהודי, התאכסן אצל משפחתו הגרה בתל-אביב. והוא אגב, האיש השני שנעצר עם אלדובי, השניים, לשעבר לוחמי מחתרת בלגיים, היו את הצד הבלגי של חסמבה. אלדובי נפגש עימם, ואחרי ימים מספר חזרו השניים לבלגיה.

★ ★ ★ אלוכי הלשין על עצמו

ח בורת סור מוחלטם בהחלט, לא היר תה כל-כך סודית על התוכניות דובר בלגוי. הדים על כך הגיעו אגילו לשוב. שלא התייחס לתוכנית בדצינות. אלדובי היה מנהל שיחות טלפוניות עם מזכירתו בפאריס, שולח לה מיכתבים סודיים באמצעות דיילת אל-על, ניהל טלפונים משא ומתן על רכישת ספינת-הטיול בה יוכל דגל לצרפת.

הוא אסף סביבו חבורה של אנשים, חובבי הרפתקאות, שהסכימו להשתתף ב מיבצע. מלבד אביטל מוסינזון, היו שאר בני-טובים, בנים למשפחות ידועות ועשר רות. בין שאר המתנדבים היו יצחק בך שמעון, בנו של בעל תברת ביטוח, ונחום (תחש) קפלן, לשעבר ממנהלי קולנוע נת וכיום ממנהלי מיפעל ליצור חרטינה. הכל היה מוכן לשעת האפס. אלא שלפתע נדחתה השעה. אלדובי עזב בסוף חודש פברואר את הארץ, למרות שהזמין מקום למשפט אייכמן, אולם נשאר בקשר מתמיד, באמצעות דיילת אל-על, עם חברותו. ואז נקבעה שעת אפס חדשה, לתחילת חודש יולי, השנה. אולם כמה מהמתנדבים התחרטו בינתיים, ולמרות שנשלחו להם כרטיסי-סיסה, סירבו להצטרף.

היחיד שעזב את הארץ היה אביטל מו סינזון, שנסע בתחילת השבוע שעבר ל צרפת, מבלי לדעת שאלדובי ושותפו הבלגי נעצרו בינתיים. בפאריס חיכה לאביטל אביו, הסופר יגאל מוסינזון, אביה הרוחני של חסמבה התושב. מוסינזון, שאינו יכול ל חזור ארצה בשל החובות הכסומים של רבבות לירות שהוא חב, עבד לאחרונה בניו-יורק כסניח. בזמנו רצה גם הוא ל כתוב ספר על אייכמן, אולם ספרם של אלדובי וכך הקדימו. הוא צורף למיבצע על ידי אלדובי, בא לפאריס, החל שם לכתוב את הסיפור שצריך היה להתפרסם בעתונות העולם עם הניתן האות. באותו זמן כבר החל לכתוב תסריט על החטיפה. לפתע בא מעצרו של אלדובי בספרד, ועימו אבדו התוכניות והסקופ. קשה לדעת מה בדיוק קרה בגבול ספרד. אחת הגירסות אומרת שאלדובי, שראה כי הוא מסתבך בעסק שאינו יכול לצאת ממנו, גרם לתפי סת עצמו, תוך שבזמן שלפחות יוכל לפרסם סיפור על התוכנית והמעצר.

סברה אחרת אומרת שהמעצר בא כתו צאה מהלשנה של גורמים שלא היו מעוניי האחרון רוחו שמועות כי מארטיין בורמאן עדיין חי, והאיש שנהרג בזמנו בארגנטינה, ונחשב לבורמאן, היה אדם אחר. כך הקיץ הקץ על הסיפור האחרון בסני פורי חסמבה. אלא שאין רע בלי טוב. מסתבר שבכל זאת הביא אלדובי תועלת כלשהי. לפני שלושה שבועות נזכר לפתע היועץ המשפטי במיטמכים שהיו בידי אלדובי בי יוזה השאירים אצל מזכירתו, בארץ. צילומי-יומנו של אייכמן, כפי שנמסר ל עתונאי זאסן, הועברו לידי היועץ המשפטי, המבסס עליהם פתח חלק מחקירת השתי וערב של אייכמן. ספק אם אלדובי יודע על כך. בניגוד לשמועות, כי שוחרר ממע צרו, הסתבר שהיה טלפונית ממערכת העולם הזה לפאריס, כי הוא עדיין מוחק בכלא, במאדריד.

(המשך מעמוד 19) שהם מוצאים ון בעיני. אנחנו לא מעריכים אותם מספיק. קראתי להם שיר. שונאת גורא את כל השנווררי הזה, למרות שאני יודעת שזה נחוץ. יש הרבה יהודים כמו אמא ואבא שלי, מעיירה קטנה ברוסיה, שקמים ואמר רים: "אני אתרום חמישה וחצי דולאר על שם הבן שלי" — ואז מספרים את כל הסיפור על הבן. אני לא אסלה לאבי אף פעם מה שהוא עשה עם הבית שלנו בבתיים. עליד הבית הקטן שלנו היה מיגרש. הוא מכר אותו תמורת שתי דירות בבניין לוכסוס. אני שונאת את הקוססאות האלה. אילו יכולתי הייתי גרה במידבר. אבל זה לא לעניין. אמא שלי לא ראתה אף סרט בחיים שלה, חוץ מסיפורה של רות. אבי כן. הוא עבד פעם בבן-שמן, היה מספר לי: "זה סרט טוב וזה לא". מכיר שחקנים יותר משאני.

★ ★ ★ אילנה קוראת את קאמי

יום אני אילנה ערן. בעצם, אילנה אידן. במה שונה אילנה אידן מאילנה קופר? אגב, אני שונאת את השם הזה. אשנה אותו כשאעזוב את החברה. גם כן שם. יש לי כמה הצעות חדשות. אבל כנראה שהשם יהיה אילנה חלאני. לני חלאני. מצלצל יפה, לא?

או זה עניין כזה: התבררתי, היכן שהוא. חזרתי לארץ עם הרגשה אחרת. זה עניין של זמן. משך שנתיים אלה חייתי חיים שקטים ומלאים יותר. כן, זהקא בהוליבורד. אני קוראת הרבה. יש שם תנויות-ספרים פאנטסטיות. יש קאריקטורה על חשפנית אחת המתפשטת וקוראת ספר של קאמי. כן, גם אני קוראת את קאמי. כל החיים שלי מביאים אותי לשבילים שאני לא תמיד עושה. אני מאוד מעונינת בסילוסופיה. עכשיו אני קוראת את סארטר, באנגלית. משוגעת לקולנוע. יש שם סרטים טובים. אני הולכת שלוש פעמים לשבוע, חוץ ממה שמראים בסטודיו סרטים ישנים עם הרצאות של מפיקים ובמאים. סטיבנס, למשל, מראה כל מיני סרטים ישנים שלו. אגב, אני יודעת של המשורר קארל סאנדברג הזקן. סטיבנס מראה לו את הסרטים שלו. פעם אחת נתן לי סאנדברג ספר. זה היה ספר לילדים בשם: הרוח, היס ואני. שאלתי אותו: "מדיע נתת לי את הספר?" הוא השיב: "משום שאת ילדה ואני ילד". סמכו עליו, הזקן הזה הולך לו.

לא מזמן ראיתי את עד כלות הנשימה. עם בלמונדו. חושבת שהוא השחקן הטוב ביותר באירופה. כן, הרוח משתנה, אבל עוד לא בהוליבורד. שם הנערים עדיין יפהי פים, בלונדים עם עיניים כחולות. ראיתי גם סרט מכסיקאי, מאקארו. גורא נהנית. סרט הוליבורדיזי תיכף נחשוב. ראיתי את הסרט האחרון של מארלון בראנדו. דבר נוראי. לא טוב. טעם מתוק כזה. חשבת שיש לו טעם אחר. הטעם הציפורי שלו, זה שהוא לא אוהב נשים, מתבטא בסרט, אם אתם מבינים למה אני מתכוונת. אולי אני יותר מדי רגישה לזה.

ראיתי סרטים הודיים מצוינים והסרטים של אינגמר ברגמן. אני אוהבת את הדרך שלו. הלכתי לראות, שלוש פעמים, את הירושמיה אהובתי. יש לי רעיון לעשות איזה סרט בארץ. לקחת אינו אגדה יחנית או סיפור תנכ"י ולעשות אותו על מצע פילוסופי מודרני. לא כמו שעושים סרטים מהמיתולוגיה.

אגב, אעשה עכשיו סרט, המלך צריך למות. זה סיפור על תיואוס. אני אשחק את אריאדנה. חושבת שאעשה מהתפקיד הזה משהו. יש לי טבע חתול. איראפטר לברוח מזה. הרכיבו לי את רות על הראש. את מתחילה בסרט תנכ"י, אז בכל מקום יעשו ממד טיפוס תנכ"י. אולי אני טיפוס כזה, אבל אני גם שחקנית. ראיתי, לא מזמן, סרט אנגלי, תותחי נביא ון. כשהייתי בלונדון רצו שאשחק בו. אבל החברה דרשה כבר הון תועפות בשבילי, לי, בעצם, לא מגיע. למעשה, אינני כוכבת, רק בגלל סרט אחד שעשיתי. זה מאוד מפריע לי להיות חוכמת, מבחינת המישחק. יהיה סרט אחד בסתיו, שיעשו אותו בארץ. יתכן שאשחק בו. השם: עורי דברו. זה סיפור על ברכה פולד. משה שמיר יכתוב את התסריט. אני מתה לעשות סרט ישראלי, אבל לא כאלה שעושים כאן.

אם היה סרט שהייתי יודעת שאני רוצה לעשות אותו, הייתי מוכנה לא רק להתפשט אלא לעשות אפילו אקט מיני. אבל זה תלוי ברמה של הסרט. תלוי עם מי אני עוסקת. בסיפורה של רות לא הייתי עושה זאת בשום אופן. זו לא פורנוגרפיה. זה החיים, לא? כך אני חושבת, על כל פנים.

מקלחת

קצף

מרעננת

מבשמת

מענגת

בת-אורן

סבון-אמבט ללא סבון של תיא' בשפופרת עם הראש החדש

978005 סלניק

חתום על:

שמעון אביון עם ז'אן נגד פרס אתגר

שבית-2? במתן או נידעו?

דמי מנוי לשנה: 7.50 ל"י דמי מנוי לחצי שנה: 3.75 ל"י כותבות המערכת והמינהלה: ת.ד. 3006, תל-אביב גליון מס' 9: "שבית-2" — הישג מדעי וסיוכו במחזוני * שיחת-אתגר עם שמעון אביון: "לא נלך לבחירות בלי מפא"י" * בנימין עומרי על "המפתח בידי מפ"ם" *